

Hồi thứ 29

Huân Ngọc các cường đồ hiệp thế Thiên Hương lầu nghĩa sĩ trừ gian

Khi mấy người ăn uống vừa rồi, vùng nghe dưới gốc cây phù dung có tiếng người đang hăng, ai nấy đều giựt mình muốn chạy, xảy thấy ông già đầu bạc, ở dưới gốc cây chun lên, trạc chừng bảy mươi ngoài tuổi, tóc bạc mà mặt còn trẻ, có khí tượng thần tiên, bước tới chấp tay nói rằng:

- Lão đây là thần giữ hoa, rất cảm mấy ông có lòng tế điện, biết xót ngọc thương hương mà làm lễ đưa xuân, chí thiện cảm cách, bọn tôi không biết lấy gì báo đáp, nên muốn cứu bọn ông thoát vòng khổ hải cho khỏi ở nơi trần thế mà lục lục như vậy.

Ai nấy nghe nói thì biết là thần nhân, liền rùng rùng quỳ xuống chấp tay nói rằng:

- May nhờ thần thánh giáng lâm, xin ra ơn cứu vớt bọn đệ tử gái trai cả thầy vượt khỏi nhân gian trần khổ, thì bọn tôi tình nguyện rưới quét tiên động thật cũng vui lòng, chẳng hay thần thánh có khứng thu nạp cùng chăng?

Thần nhân nói:

- Nay có Đương kim Thiên tử dạo chơi tại tỉnh này, chẳng bao lâu người sẽ đến đây, bọn ông hãy thấy nguy thì phò thấy cấp thì cứu, hãy thấy người nào tên là Cao Thiên Tứ thì là Thiên tử đó, ghi lấy, nhớ lấy, chớ nên sai lầm.

Nói dứt lời, vùng hóa một trận hương phong biến mất.

Ai nấy mừng rỡ chẳng cùng, bèn ngược mặt lên trời vái lạy khấu tạ lại day mặt nơi đám hoa mà tạ ơn. Vừa muốn dọn thêm một tiệc nữa ăn uống cho vui, bỗng nghe trên lầu phía Tây nơi Huân Ngọc các, có người ăn uống reo cười inh ỏi, rồi lại nghe có tiếng đánh lộn, không biết là việc chi.

Nguyên chỗ ấy có bọn du ác, đến đó uống rượu say sưa rồi đánh lộn với nhau, thường thường như vậy, người đầu đảng là một tên thổ hào tại xứ ấy, họ Khu tên Hồng, hỏn danh là Phi Thiên Pháo, trong nhà có cửa, nên thỉnh giáo sư đến, học được một hai miếng gì đó, rồi tụ một lũ vong mạng, hãy tới đâu thì gây gổ tới đó, ngày ấy đến Huân Ngọc các uống rượu, nhân giành chỗ ngồi nên mới sinh ra sự đánh lộn.

Nguyên vì tại chỗ bàn giữa đã có một người đến ngồi trước rồi, bọn ấy đến sau, lại muốn đuổi đi mà giành chỗ cho mình, chẳng dè nhằm người cứng cỏi, không chịu nhận thua, nên mới sinh sự.

Lúc đang đánh lộn với nhau, may gặp Thiên tử với Nhật Thanh vừa đi đến đó, nghe có tiếng đánh lộn, liền chạy tuốt lên lầu, xem như có việc bất bình thì ra tay đánh giúp, khi hỏi ra thì biết Khu Hồng dọc ngang, phần thì người ấy có một mình, không ai giúp sức, vì những kẻ đứng xem đều sợ oai thế Khu Hồng, nên chẳng ai dám nói gì tới.

Nhật Thanh thấy vậy dần lòng không được liền xốc tới thoi lia đánh lịa, đánh thối, những quân vong mạng lẫn nghiêng lẫn ngã, rùng rùng xuống lầu kéo nhau chạy mất.

Người ấy bèn lạy Thiên tử và Nhật Thanh mà nói rằng:

- Cúi trông nhị vị cứu chữa, thật ơn ấy rất dày, chẳng hay hai vị khách quan tên họ là chi, người ở xứ nào, có việc gì đến đây cứu tôi như vậy?

Thiên tử nói:

- Ta là người ở Bắc Kinh, họ Cao tên Thiên Tứ, đi với con ta là Nhật Thanh, đến đây thăm bà con, vì nhất sinh ta hay can thiệp sự bất bình nên dễ gặp ai ỷ thế khi người thì ta đánh liền, nay thấy tức hạ diện mạo đoan trang, ắt chẳng phải người thường, nên khiến con ta giúp sức đánh bọn ấy, nó đã chạy hết rồi, xét lại thì lũ ấy là đồ vô dụng dám ỷ thế khi người, chẳng hay tức hạ tên họ là chi?

Người ấy nói:

- Tôi họ Vương tên Nhuận, buôn bán hàng lụa sô sa, nhân lúc rảnh rang đến đây ăn uống chơi, tôi tới trước lựa chỗ tốt mà ngồi, lũ ấy tới sau, nó lại ỷ đông mà hiếp người, biểu tôi phải nhường chỗ lại cho nó, bởi tôi không nhường nên mới sinh sự đánh lộn, may nhờ nhị vị đến đây cứu tôi, thật là ơn rất nặng, tiệm tôi cách đây chẳng xa, xin mời nhị vị đến tiệm tôi chuyện văn chơi cho biết.

Thiên tử nói:

- Việc nhỏ mọn chút đỉnh có đủ gì phải tạ ơn, nay tức hạ đã có lòng tốt, thì ta cũng tuân theo.

Rồi đó Thiên tử, Nhật Thanh và Vương Nhuận ba người ra khỏi Huân Ngọc Các, dắt nhau về tiệm phân ngôi chủ khách mời ngồi, trà nước xong rồi, Vương Nhuận liền hỏi gia nhân dọn ra một tiệc bĩ bàn thết đãi hai người, uống được vài tuần.

Wương Nhuận bèn nói rằng:

- Nhị vị khách quan nếu ưa đi chơi thì để ngày mai tôi dắt đi chơi một chỗ rất vui.

Đêm ấy ăn uống rồi Vương Nhuận cầm hai người ở lại nơi tiệm mà nghỉ.

Sáng ra bữa sau dùng cơm điểm tâm rồi, ba người sắm sửa ra đi, dắt theo một đừa tiêu đồng, thẳng đến Thiên Hương Các.

Ngày ấy bọn Huỳnh Vĩnh Thanh và Trương, Lý ba người cũng có đến đó ăn uống vui chơi.

Nguyên vì chỗ ấy có phân ra Đông, Tây, Nam, Bắc bốn lầu đều cất giống nhau một kiểu, mỗi một lầu dọn được mười mấy tiệc, dầu cho khách đông chừng mười mấy người cũng còn rộng rãi thông thả.

Thiên tử, Nhật Thanh và Vương Nhuận lên Nam lầu ngồi, những bọn má phấn môi son đều trang điểm tề chỉnh, bước ra thi lễ và mời vào tiệc ăn uống tự tình, một nàng tên là Diêu Cơ, một nàng tên là Thê Cơ, một nàng tên là Lệ Cơ, ba nàng thấy đều dưới hai mươi, dung nhan xinh đẹp, tài mạo gồm đủ, uống được vài tuần vùng nghe xa xa bên phía Tây lầu có tiếng người ăn uống chơi bời rất nên vui vẻ.

Nguyên tại chỗ ấy là chỗ bọn Huỳnh Vĩnh Thanh ăn uống tại đó, mấy người đang xúm lại ép Thê Vân uống rượu.

Thê Vân nói:

- Liệt vị uống trước, thiếp sẽ uống sau.

Lý Sinh nói:

- Xin khanh hãy uống cho mau, tôi có chuyện hay mà nói.

Thê Vân bị ép quá nên phải uống thêm ba chén lớn, ai nấy đều vỗ tay cười rằng:

- Con si tình tỳ nữ này nó đợi cho Lý lang ép nó mới chịu uống, vậy mới là chung tình cho chớ.

Thê Vân nói:

- Tôi bị mấy người ép tôi uống tới ba chén lớn, rồi lại xúm nhau cười tôi nữa sao?

Nói rồi kêu con a Hoàn đem dọn ra thêm một tiệc rồi nói rằng:

- Để tôi bày ra một cái tửu lệnh khác cho mãn cái tiệc này, vì hôm nay hai vị Công tử và hai chị chưa uống bao nhiêu để em bày ra một tiệc này được uống vui với liệt vị một bữa, như ai thua thì không phải là tửu lý anh hùng.

Ai nấy đều khen hay, nhân thấy Thê Vân đã mấy lần uống ba chén lớn, lại thấy nàng ra lệnh làm vậy thì mừng lắm, chắc làm sao nàng cũng say vui được có xúm nhau mà cười.

Trong giây phút tiệc đã dọn rồi ghé bàn đều thay đồ mới, dọn dẹp chỉnh tề, chính giữa để một cái Nan kinh tháp, chung quanh ghế cổ ngoạn sắp đầy, nào là tân thi cổ họa, nào là kim giản van tiền, hai bên vách phần treo đầy những tranh tượng có danh, mai, lan cúc, trúc, bên tả có để một cặp túy ông ý, bên hữu có bày một cái trưng quý phi sàng, nơi trước lầu thì có để mấy bồn hoa thơm cỏ lạ, hơi bay nức mùi, chính giữa có treo đèn tiếu ngao san, bốn phía thì treo đèn lục giác pha ly, sáng suốt như ban ngày, còn trên bàn thì đồ ngon vật lạ chẳng biết là bao nhiêu, sáu người ngồi vào tiệc.

A Hoàn đứng hầu hai bên, lúc ấy vừa đầu canh một, trăng tỏ lầu lầu, a Hoàn lại đốt thêm mấy ngọn liên hoa đăng, lại càng thêm thú.

Thê Vân bèn khiến Thu Nguyệt đem ống chiếm linh và bồn đồ hạt ra, mỗi người đều phải đồ hạt trước, như ai đồ ít Hoàng hơn thì phải rút ống xâm trước, còn ai đồ không có Hoàng, thì phải bị phạt trước một chén lớn, hoặc đồ có Hoàng bất kỳ nhiều ít thì phải đặt lên mà kêu.

Rồi đó Huỳnh Sinh đồ trước, hót hạt đồ ra, thì được năm mặt nhì một, mặt nhất, rồi nói rằng:

- Ấy là: Bắc nhận tiêu dương.

Đến phiên Trương Sinh đổ được một mặt nhất, một mặt ngẫu, bốn mặt sa, rồi nói rằng:

- Ấy là: Nguyệt minh quân hạc thủ mai hoa.

Lý Sinh đổ được ba mặt lục, ba mặt tứ, rồi nói rằng:

- Ấy là: Hồng vân tán tỵ ná thiên biên.

Kỳ Vân đổ được năm mặt nhất, một mặt tứ rồi nói rằng:

- Để tôi cho một cái tên mới cho các người nghe, ấy gọi là: Cửu thiên nhật nguyệt khai tân vân.

Thoại Vân liền hốt hạt đồ tiếp theo, bốn mặt sa, một mặt nhất, một mặt lục, rồi nói rằng:

- Ấy là Thiên văn quy nha ngộ nguyệt minh.

Rốt hết tới phiên Thê Vân đổ được sáu mặt ngẫu rồi nói rằng:

- Ấy là Mãn địa mai hoa.

Tuy vậy mà đen hết, Thoại Vân bèn nói rằng:

- Mi đổ được lục phú không có Hoàng, cứ theo lời giao, thì mi phải uống một chén lớn rồi ngâm bài thi gì đó thì ngâm cho ta nghe thử.

Thê Vân không biết làm sao, nên nói rằng:

- Uống thì uống, ngâm một bài rồi tôi sẽ đổ lại.

Mấy người đều nói:

- Như vậy thì phải rồi, hãy ngâm đi cho mau, nếu chậm trễ thì không được.

Thê Vân bèn ngâm rằng:

- Tình thơ nhất chỉ, ký dữ tình lang, tư ức đa tình lưỡng luy uông, tự đáo tliu lang nguyệt dạ đồng tư ước, thệ đồng sinh lữ bất phan trương, ám tường ngả lang biệt hậu vô âm tín, nhá hại tương tư sổ nguyệt trường, hậu nô mạng bạc như thu điệp, điểm đặc hóa vi hồng nhận khứ tìm lang, miễn đặc hương khâm dạ dạ vô nhân bạn, điêu trướng thời thời bất kiến lang, hựu thính đặc quyến đề thính thắm thiết, tự thị sấu nhân thính đặc cánh đoạn can trường.

Ngâm rồi lại hốt hạt mà đồ, đồ ra một mặt tứ, năm mặt lục, bèn nói rằng:

- Ấy là: Tướng quân tranh quái ấu.

Còn đang ăn uống vui cười, vừng nghe dưới lầu có tiếng xao xuyến rầy rà, ai nấy giựt mình đều làm tỉnh lặng lặng nghe xem.

Còn bên kia Thiên tử và Nhật Thanh cũng đứng dựa lan can nghe, ngã ra một bọn côn đồ vào lầu xanh lựa mấy cô điểm lịch mà giựt, phần thì ngoài đường không ai dám tiếp.

Nhật Thanh thấy vậy bắt bình bèn chạy theo đoạt con điểm ấy lại, rồi giựt được một cây đao bề dài bốn thước rượt chém lũ côn đồ tan tác, máu chảy đầy đường, trong giây phút côn đồ chạy ráo.

Nguyên lũ ấy là đồ phỉ loại, duy có ý đông hiệp người cô thế, chùng gặp tay cảm dũng thì chạy như cua gảy càng.

Lúc ấy, trong lầu xanh mù Kiền bà dắt hết cả bọn ra lạy tạ ơn, lại bày tiệc thịnh Cao Thiên Tứ, Châu Nhật Thanh và Vương Nhuận vào thết đãi.

Bên kia Huỳnh Vĩnh Thanh đến mời, liền dắt Nhật Thanh và Vương Nhuận qua qua bên Tây lầu ba vị Công tử xem thấy liền đứng dậy nghinh tiếp, hai đảng làm lễ ra mắt nhau xong rồi, Huỳnh Vĩnh Thanh hỏi rằng:

- Chẳng hay tam vị tên họ là chi, quê quán xứ nào, xin nói cho tôi rõ?

Wương Nhuận nói:

- Tôi họ Vương tên Nhuận vẫn là người ở xứ này, buôn bán nghề hàng nhiều, còn vị này họ Cao tên Thiên Tứ, người ở đất Bắc Kinh, còn vị này là con nuôi của người, họ Châu tên Nhật Thanh, ngày trước cũng can thiệp việc bắt bình cứu được tôi, chẳng dè hôm nay lại gặp bọn ác đồ này nữa.

Thiên tử nói:

- Ấy cũng là vì quan quân chẳng được hết lòng, nên bọn ấy mới dám làm lộng như vậy, để tôi đi bẩm cho quan Tuần phủ người hay, được người răn trách quan viên bên phía võ biên, thì chúng nó mới hết lòng vì dân vì nước, chẳng hay ba vị tên họ là chi?

Huỳnh Sinh nói:

- Tôi đây là người ở xứ này họ Huỳnh tên Vĩnh Thanh, ông tôi xưa làm chức Thị lang, còn hai người này cũng là con nhà thế gia.

Thiên tử nghe nói khen rằng:

- Ngã ra ba vị cũng là dòng giống trung thần, hèn gì khảng khái như vậy, chẳng hay ba vị còn là học sinh hay là đã có khoa mục gì chưa?

Huỳnh Vĩnh Thanh đáp:

- Ba anh em tôi một giải áo xanh cũng chưa có, nhân tính ưa du ngoạn, cho nên chẳng ham sự công danh.

Nói rồi liền khiến dọn tiệc, sáu người vầy lại ăn uống với nhau, Thiên tử nhân thấy ba người nghĩa khí thâm trọng bèn nghĩ thầm rằng:

- Ba người này diện mạo bề ngoài thì được, song chưa biết bề trong tài học thế nào, gi bằng ta khiêu thử xem cho biết, nếu quả có tài kinh luân mǎng phúc, thì đề phòng ngày sau ta thâm nạp bắt được phò tá trào đình.

Nghĩ rồi bèn đem những việc cổ kim thánh hiền hưng phế và trị quốc an bang hỏi.

Ba người đối đáp như lưu.

Thiên tử thấy vậy khen rằng:

- Ba vị Công tử đều là tài cao bác đáo, lựa phải buộc theo sự thi thơ làm chi, nếu chịu vào khoa ứng khảo, thì có lo gì là nhàn quế chẳng vào tay.

Ba người đều nói rằng:

- Ấy chẳng phải là chỗ ba anh em tôi muốn, duy có chừng nào nhà nước có việc nguy cấp, hoặc là nhằm năm cơ khẩn thì anh em tôi mới ra sức với triều đình.

Thiên tử nghe nói trong lòng vui đẹp. Khi ăn uống rồi ai nấy đều từ biệt nhau trở về chỗ ngụ. Ngày ấy Thiên tử dắt Nhật Thanh đi dạo chơi các xứ. Xảy nghe thiên hạ ồn rằng:

- Đang giữa ban ngày có yêu quái hại người.